

ဂါ ဦး ဇွန်း ကို

မင်းမတ်ကျန်စာ

အမည်မရှိ

ယဿဝလွန်အချစ်ဝတ္ထုရှည်များ

(၁)

‘မင်းမျိုးနွယ်’၏ ရှေ့တွင် သံတံခါးကြီးခံနေပြီဖြစ်၍ ‘တံခါးလော့ချထားရင် ဒုက္ခ’ဟူသောအတွေးဖြင့် အနည်းငယ် စိတ်လှုပ်ရှား သွားရသည်။ သံချေးတက်နေသော-တံခါးလက်ကိုင်ကို ခပ်သွက်သွက်ပင် ဆွဲဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။

"သေစမ်း..."

တွေးထင်ထားသည့် အတိုင်းပဲ တံခါးက လော့ကျနေသည်။ တံခါးကို အတွင်းက ပိတ်ထားသောကြောင့် မင်းမျိုးနွယ် ဖွင့်၍ မရနိုင်ပေ။ နောက်သို့ ပြန်လှည့်ပြေးရန် စဉ်းစားလိုက်မိသော်လည်း တဝှမ်းပြေးဝင်လာနေသော-ဖိနပ်သံများက မင်းမျိုးနွယ်၏ အတွေးစိတ်ကို နင်းချေပစ်လိုက်ပြီ။ မင်းမျိုးနွယ်တွင် ပြေးပေါက် မရှိတော့ချေ။

။

သွေးပျက်ချောက်ချားစွာဖြင့် သံတံခါးကို ထုရိုက်ကြည့်သည်။ ကန်ကြောက်ကြည့်သည်။ သို့သော် တံခါးက တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်။ ဤလမ်းကြားလေးသည် စက်ရုံများ အနီး၌ တည်ရှိလျက်ရှိရာ အဆောက်အအုံများ စုမှာ ဂိုဒေါင်များ သာဖြစ်မှန်း မင်းမျိုးနွယ် သိနှင့် ပြီးသားဖြစ်သော်လည်း သေရမည်ကို ကြောက်သည့် စိတ်နှင့် လွတ်လိုလွတ်ငြားကြိုးစားနေမိခြင်း ဖြစ်၏။

သေမင်းတမန်တော်များ သည် မင်းမျိုးနွယ်နှင့် နီးကပ်သထက် နီးကပ်လာကြပြီ ။ ခြေသံများက လမ်းထောင့်ချိုးတစ်ဖက်မှ ကြားနေရခြင်းဖြစ်၍ ထိုထောင့်ချိုးကို ကျော်လွန်သည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မိမိကို သူတို့ တွေ့ရှိသွားကြတော့မည် ။ သူတို့ ၌ သေနတ်တွေ ပါသည် ။ ဓားတွေ ပါသည် ။ မိမိတွင် တော့ သေနတ်တွေ ဓားတွေ မပြောနှင့် ...ခုခံတိုက်ခိုက်ရန် တုတ်တစ်ချောင်းပင် မရှိ ။

တွေးရင်း,တွေးရင်း မင်းမျိုးနွယ်၏ ဒူးနှစ်ဖက် မခိုင်ချင်တော့ ။ ယိုင်လဲပြိုကျမသွားအောင် စိတ်ကို အနိုင်နိုင်ထိန်းထားရင်း သံတံခါးဘေး အုတ်တိုင်ကိုမှီလျက် သေမင်းတို့ ကို ရပ်စောင့်နေလိုက်သည် ။ မင်းမျိုးနွယ် တင်စားခေါ်ဆိုလိုက်သည့် "သေမင်း" ဆိုသူတွေက အမှန်တော့ မင်းမျိုးနွယ်ကိုယ်တိုင် အမြီးဆွဲခဲ့မိသော ကျားနက်ရဲများ ။

" ကျွီ..."

တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာ ရပ်စောင့်နေမိစဉ် မထင်မှတ်ဖွယ် အဖြစ်အပျက်တစ်ခုက မင်းမျိုးနွယ်၏ အသက်ကို ကယ်မပေးလိုက်သည် ။ ကျားနက်ရဲအဖွဲ့သားများ လမ်းထောင့်ချိုးကွေ့သို့ မရောက်ခင် လက်မတင်လေးတွင် ဂိုဒေါင်တံခါးသည် သူ့အလိုလို ထူးခြားစွာ ပွင့်ဟသွားသည် ။

" ဟင်...ထူးဆန်းလိုက်တာ ။"

မင်းမျိုးနွယ် ထိုသို့ တွေးလိုက်မိပေမယ့် ကြာကြာမစဉ်းစားနိုင်...။ မိမိ ဤအထဲ ဝင်သွားသည် ကို သူတို့ မြင်၍ မဖြစ်...။ သို့ကြောင့် ပွင့်လာသော-တံခါးအတွင်းသို့ ခပ်မြန်မြန် ဝင်လိုက်သည် ။

" ဂျိမ်း..."

တံခါးပိတ်သံက တိုးတိုးညင်ညင်ဖြစ်သော်လည်း မင်းမျိုးနွယ်အတွက်

က်တော့ မိုးခြိမ်းသံပမာ ကျယ်လောင်သွား၏။ ဆန်းပြန်ပြီ...။ မိမိ အထဲ
ရောက်သည် နှင့် တံခါးက သူ့အလိုလို ပြန်ပိတ်သွားခြင်းဖြစ်သည် ။ ဘ
ယ်လိုပါလိမ့် ။ အော်တိုစနစ် တပ်ဆင်ထားသည့် တံခါးများ လား ။

ထိုသို့လည်း ဖြစ်နိုင်စရာရှိသည် ။ ထိုင်းနိုင်ငံ(Thailand)ဆိုတာက
ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်နေသော- နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံ မဟုတ်လား ။ ထိုသို့ ခေ
တ်မီနည်းစနစ်တို့ ကို စက်ရုံဂိုဒေါင်များ ၌ အသုံးပြုကောင်း အသုံးပြု
ထားနိုင်သည် ။

"....."

မင်းမျိုးနွယ် ဂိုဒေါင်အတွင်းသို့ ရောက်ပြီး စက္ကန့်အနည်းငယ်မျှကြာ
သည့် အခါ အပြင်၌ တဝန်းဝန်းတဖုန်းဖုန်း ခြေသံများ စွာကို ကြားလို
က်ရသည် ။ ခြေသံများ နှင့် အတူ ဆူညံကျယ်လောင်သော စကားပြော
သံများကိုလည်း တစ်ဆက်တည်း ကြားရ၏ ။ တရုတ်လို
ပြောနေကြခြင်းဖြစ်သည် ။ တရုတ်စကား တတ်ကျွမ်းသော-မင်းမျိုးနွယ်
နားလည်လိုက်သည့် အဓိပ္ပာယ်မှာ ဤသို့ဖြစ်သည် ။

ကျားနက်ရဲ(၁)..." ဟာ...ဟိုခွေးကောင် ဒီလမ်းထဲဝင်သွားတာကို ငါ
သေချာတွေ့လိုက်တယ် ။ ဒီကောင် ဘယ်ပျောက်သွားလဲ မသိဘူး ။"

ကျားနက်ရဲ(၂)..." မင်းဟာက သေချာလို့ လား ။ ဒီမှာ ... လမ်းက
ဆုံးနေပြီ ။ မင်းတို့ သောက်သုံးမကျလို့ မတွေ့တာပေါ့ ။"

ကျားနက်ရဲ(၃)..." နေကြပါဦး ။ ဒီမှာ ဂိုဒေါင်တွေ ရှိတယ်လေ ။ သူ
အဲဒီအထဲများ ဝင်နေသလားမှ မသိတာ ။"

ကျားနက်ရဲ(၂)..." မင်း ဘာသိလို့ ပြောနေတာလဲ ။ ဒီဂိုဒေါင်တွေ
အားလုံး ဘော့စ်ပိုင်တာတွေချည်းပဲ ။ ဂိုဒေါင်အားလုံးကို အမြဲသော့ခတ်

ထားတာ ။ သော့ပိတ်ထားတဲ့ -အခန်းထဲကို ဟိုခွေးနာက ဘယ်လိုလုပ်ဝင်လို့ ရမှာ လဲ ။ တော်စမ်းကွာ...ဟိုဘက်လမ်းထဲမှာ ဆက်ရှာကြမယ် ... လာ..."

ကျားနက်ရဲများ ..." ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကိုကြီး ။ "

ခြေသံတွေ တစ်စထက်တစ်စဝေးကွာသွားမှ မင်းမျိုးနွယ် စိတ်သက်သာရာ ရတော့သည် ။ "ဂိုဒေါင်ထဲ ဝင်ရှာရင် ဘယ်လို လုပ်မလဲ"ဟူသော အတွေးစိတ်နှင့် အတူ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေသော နှလုံးသည် လည်း ပြန်လည်တည်ငြိမ်သွားသည် ။ ကျားနက်ရဲ အဖွဲ့သားများက လက်မရွံ့သမားများ ဖြစ်တာကြောင့် မိမိကို တွေ့လျှင် တွေ့သည့် နေရာ၌ အပြတ် ရှင်းပစ်မည်သာ ။

အသက်ဘေးမှ သီသီလေးလွတ်မြောက်လိုက်သဖြင့် တစ်ဖန်ဖွားမြင်လာသူတစ်ယောက်လို မင်းမျိုးနွယ် ခံစားလိုက်ရသည် ။ ပျော်ရွှင်ဝမ်းသာမှု အဟုန်ကြောင့် ရင်ထဲတွင် တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်နေ၏ ။

" ငါ ပျော်နေလို့ မဖြစ်သေးပါဘူး ။ ငါ သူတို့ လက်ကလုံးဝလွတ်မြောက်သွားသေးတာမှ မဟုတ်တာ ။ ဒီနိုင်ငံမှာ ဆိုရင် ငါ့ကို တစ်နေ့ မဟုတ်တစ်နေ့တော့ မိသွားမှာ ပဲ ။ မဖြစ်ဘူး...ငါ မြန်မာပြည်ကို ပြန်မှ ဖြစ်မယ် ။ "

ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ချရင်း သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို မှုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်သည် ။ မိမိကြောင့် မိဘနှစ်ပါး စိတ်ဆင်းရဲရတော့မည့် အရေးကို တွေးလိုက်မိ၍ မင်းမျိုးနွယ် ထိုသို့ စိတ်လေးသွားရခြင်း ဖြစ်၏ ။ မိဘနှစ်ပါးက မိမိကို ပညာတတ်မြောက်စေရန်အတွက် ယခုလို နိုင်ငံရပ်ခြားသို့ ပို့ကာ ပညာသင်စေခြင်းဖြစ်သော်လည်း မိမိ၏ ဆိုးတေပေမှုကြောင့် မိဘတွေ ပို့ရကျိုးမနပ် ဖြစ်ရတော့မည် ။

စောစောကသာ ဤသို့တွေးတောဆင်ခြင်မိလျှင် ယခုလောက် မိုက်မဲသည့် လုပ်ရပ်တွေကို မင်းမျိုးနွယ် ပြုလုပ်မိလိမ့်မည် မဟုတ် ။ အခုတော့ "နောင်တ"ဆိုသည့် အတိုင်း "နောင်မှ တ နောင်မှ ရ"ခြင်းဖြစ်၍ အချိန်တွေ လွန်သွားခဲ့ချေပြီ ။

" ကျွီ..."

တတိယမို့ အံ့ဩရပြန်၏ ။ အနာဂတ်နှင့် အတိတ်ကြား မင်းမျိုးနွယ်၏ စိတ်ဝိညာဉ်များ ပြေးလွှားနေမိစဉ် လော့ကျနေသောသံတံခါးက သူ့အလိုလို ပွင့်သွားသည် ။ မိမိအား တိတ်တဆိတ် ကူညီနေသူတစ်ယောက်ယောက်များ တွေ့မြင်ရမလားဟူသော အတွေးနှင့် မှောင်ပိတ်နေသော ဂိုဒေါင်အတွင်းသို့ မင်းမျိုးနွယ် ဝေ့ဝဲကြည့်လိုက်သော်လည်း တစ်စုံတစ်ရာလှုပ်ရှားမှုကို မတွေ့မြင်သဖြင့် တွေးရခက်ခက်နှင့် အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့လိုက်တော့၏ ။

(၂)

"ဟဲ့...ငါ့ကို နင့်သူငယ်ချင်းနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပါလား။"

"ဘာရယ်...ဘာရယ်..."

"အမလေး...နန်းသီဂီရယ်။ နင်ကလည်း ... အခုမှ ပဲ နားပင်းသွားလိုက်တာ။ ငါပြောတာက ငါ့ကို နင့်သူငယ်ချင်းသစ်လေး ရွှေအိမ်နန္ဒီနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးဖို့ ပြောနေတာ။"

"အလိုတော်...ဘာလို့ ငါက မိတ်ဆက်ပေးရမှာလဲ။ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်...နင့်အကြောင်း မသိရင် ခက်မယ်။"

"အဟ...ဟ... မိတ်ဆက်ပေးချင်လည်း နေပေါ့။ ငါက ငါ့အရည်အချင်းနဲ့ ငါ ချဉ်းကပ်လို့ ရပါတယ်နော်။ နင့်ကို အားနာလို့။ တော်ကြာ...ငါ့ဘာသာငါ ချဉ်းကပ်ပြီးမှ နင်နဲ့ ငါ သူငယ်ချင်းမှန်း သူ သိသွားရင် နင့်ကို သူ ဘယ်လိုမြင်မလဲ။ နင်က ငါ့ကို ကြိုက်နေလို့ သူနဲ့ မိတ်ဆက်မပေးတာလို့ သူ တွေးသွားမှာ နော်။ ငါက နင် သိက္ခာကျမှာ စိုးလို့ စေတနာနဲ့ ပြောတာ။"

"ဟင်...ဟုတ်လို့ လား။ သူ အဲဒီလို တွေးသွားနိုင်လို့ လား။ မတွေးလောက်ပါဘူးဟယ်။"

တွေဝေသွားသော-နန်းသီဂီ၏ အမူအရာကိုကြည့်ပြီး မိမိစကား တစ်ဝက်အောင်ပြီဟု တွေးကာ မင်းမျိုးနွယ် ကြိတ်ပျော်သွားမိသည်။ ဆံနွ

ယံလေးများကို ခပ်ရွရွကုတ်ရင်း မျက်ပြူးဝိုင်းလေးဖြင့် မိမိအား မော့ကြည့်နေသော နန်းသီဂီ၏ ပုံစံက မင်းမျိုးနွယ်ကို အူတက်သွားစေနိုင်ပေမယ့် မရယ်မိအောင် စိတ်ကို တင်းထားလိုက်ပြီး ဆက်လိုမှန်စကားလုံးအချို့ကို ကွန်ပျူတာဦးနှောက်ဖြင့် အလျင်အမြန်စဉ်းစားလိုက်သည်။

"အမယ်...ဘာလို့ မတွေးရမှာလဲ။ နင်လည်း သိရဲ့ သားနဲ့...။ ငါက မကျမ်းကျေတဲ့ ကောင်ပါ။ ဘယ်မိန်းကလေးက ဘယ်လို တွေးတတ်တယ်။ ဘယ်မိန်းကလေးက ဘယ်လို 'မူ'တတ်တယ်ဆိုတာကအစ သိပြီးသား။ နင့်အတွက် ငါက စေတနာနဲ့ ပြောနေတာ။ နောက်မှ နင်တို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ငါ့အတွက်နဲ့ အခင်အမင်ပျက်နေမှာ စိုးလို့။"

"တော်စမ်းပါဟယ်...နားဒုက္ခသင့်လိုက်တာ မင်းမျိုးရယ်။ အေးပါ...နင်ပြောသလိုဆို သူ တစ်မျိုးမထင်အောင် ငါနေမှ ဖြစ်မှာပေါ့။ ကဲပါ... သူနဲ့ နင့်ကို ငါ မိတ်ဆက်ပေးပါ့မယ်။"

"ဟင်းဟင်း...ငါ့သူငယ်ချင်းက ဒီလိုကျတော့လည်း မဆိုးပါဘူး။ အကောင်ပြရင် အရိပ်လောက်တော့ မြင်သားပဲ။"

"ကောင်စုတ်...ငါ့ကို လာနှိမ်နေပြန်ပြီ။"

"ကဲ...ဒါဆို မုန့်စားကျောင်းဆင်းချိန်ကျရင် 'လက်ရာမွန်'ဆိုင်မှ ဆုံကြတာပေါ့။ မသိမသာခေါ်လာခဲ့နော်။ အဲဒီရောက်မှ မတော်တဆ ဆုံသလိုမျိုးလုပ်...။ ငါက အတင်းမိတ်ဆက်ခိုင်းတယ်လို့ မထင်စေနဲ့ဦး။ သိသွားရင် သီဂီလေး သိက္ခာကျတယ်။"

"အမလေး...သီဂီလေးကပဲ သိက္ခာကျတယ်ရှိရသေး။ ရှေးတုန်းကဆို ကိုယ်သဘောကျတဲ့ မိန်းကလေးရဲ့ နောက်ကို သုံးနှစ်သုံးမိုး တကောက်ကောက်လိုက်ရတာဟဲ့။"

" နားစမ်းပါ ။ Out of date ဖြစ်သွားပြီ ။ အခုခေတ်က ကိုယ်သဘောကျတဲ့ ကောင်လေးနောက်ကို မိန်းကလေးတွေက လိုက်နေကြတာ ။ ကိုရီးယားကားတွေထဲမှာ နင် မတွေ့ဘူးလား ။ ငါ့အတွေ့အကြုံနဲ့ ပြောရရင် တို့ ကျောင်းက မိန်းကလေး အများ စုလည်း ဒီအတိုင်းပဲ ။ ငါ့နောက်တောင် လိုက်တဲ့ သူ မနည်းဘူးဆိုတာ နင် အသိပဲဥစ္စာ ။ နင်ရော နင် သဘောကျတဲ့ သူ မရှိဘူးလား ။ ပြောစမ်းပါ...ငါ ကူညီမှာ ပေါ့ ။ "

" ဟာ...နင်ကလည်း နားရှက်စရာတွေ ပြောနေပြီ ။ တော်ပါ... မရှိပါဘူး ။ မိန်းကလေးက လိုက်စရာလား ။ "

" အေး...အဲဒီလို ကျပ်ကျပ်ရှက်...နင် အပျိုကြီးအဖြစ်နဲ့ ကျန်ရစ်လိမ့် မယ် ခွဲခွဲခွဲ..."

" ကောင်စုတ်..."

" ဟားဟား...ကဲ...ငါ သွားတွေ့မယ် ။ နေ့လယ် တွေ့ကြမယ် ။ "

" ဟဲ့...နေပါဦး ။ ငါ မေးစရာရှိလို့ ...။ ဟို...နင်က တကယ်ပဲ မိန်းကလေးတွေရဲ့ အတွင်းစိတ်ကို သိနိုင်တာလား ။ "

" အင်းပေါ့...ငါ့ရဲ့ အတွေ့အကြုံအရ ခန့်မှန်းနိုင်တာပေါ့ ။ ဘာဖြစ်လို့ လဲ ။ "

" ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး ။ အံ့ဩလို့ မေးကြည့်တာပါ ။ ဟော...ငါ့အခန်းကို ဆရာဝင်နေပြီ ။ သွားပြီ...တုတ်တုတ်..."

လှည့်ထွက်သွားသော နန်းသီဂီ၏ ကျောပြင်ကို ငေးကြည့်ရင်း မင်းမျိုးနွယ် နှုတ်ခမ်းကိုမဲ့ပြလျက် အသံတိတ်ကဲ့ရဲ့ လိုက်၏ ။

နန်းသီဂီ၏ အကျင့်ကလည်း တစ်မျိုး...။ ထိုသို့ ဟိုမရောက်သည် မရောက် အူကြောင်ကြောင်မေးခွန်းမျိုးတွေ မကြာခဏ မေးမြန်းတတ်သ

လို ကိုယ့်အကြောင်း လူတကာသိအောင် လျှောက်ပြောတတ်သည့် -အ
ကျင့် ရှိလျက်သားနှင့် လျှို့ဝှက်နက်နဲသည့် အိုက်တင်မျိုးကိုလည်း ရံဖန်
ရံခါ ဖမ်းတတ်သေးသည် ။ သို့ပေမယ့် ထိုသို့သော အူတူကောင်မ
လေးမျိုးကမှ ရိုးရိုးသားသား ပေါင်းသင်း၍ အဆင်ပြေတာကြောင့် " ဒီ
လောက်တော့ သည်းခံရမှာ ပေါ့..."ဟု တွေးလျက် မိမိအခန်းရှိရာဘက်
သို့ မင်းမျိုးနွယ် လှည့်ထွက်လာခဲ့လိုက်သည် ။

မင်းမျိုးနွယ်က

ဒသမတန်း(ဂ)မှ

ခပ်ရှုပ်ရှုပ်ကျောင်းသားတစ်ဦးဖြစ်ပြီး နန်းသိင်္ဂီ ကတော့ စာကြိုးစား
သော ကျောင်းသူပီပီ ဒသမတန်း(က)တွင် အဆင့်(၁)ကနေ(၃)အတွင်းဝ
င်သူဖြစ်သည် ။ မင်းမျိုးနွယ်က အညာဇာတိဖြစ်သော်လည်း ရန်ကုန်တွ
င် နေထိုင်တာကြာခဲ့ပြီ ။ လူပုံမှာ အသားဖွေးဖြူ ၊ မျက်ခုံးထူထူ ၊ နှာတံစ
င်းစင်းနှင့် မင်းမျိုးမင်းနွယ်အလား ခန့်ညားထည်ဝါသူ ဖြစ်၍ လည်း အ
သက်ကလေး (၁၅)နှစ်ကျော်ရှိရှိသေး...ရည်းစားသနာကိစ္စ ရှုပ်ထွေးပွ
လီလှသလောက် နန်းသိင်္ဂီ ဆိုသော ရှမ်းပျိုမယ် လေးကတော့ လှပဖြူ
ဖွေးသော-ရုပ်ရည်နုနုလေးကို မျက်မှန်ကြီးကြီး ၊ သနပ်ခါးပဲကြားနှင့် ဖုံး
ကွယ်ထားတတ်ပြီး စာကိုသာ စိတ်ဝင်စားတတ်သူမျိုး ။ ထိုသို့ အကျင့်စ
ရိုက် ဆန့်ကျင်ဘက် လူငယ်နှစ်ဦးကျမှ ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်သူငယ်ချင်း
တွေ ဖြစ်နေကြသည် ။

မင်းမျိုးနွယ်နှင့် နန်းသိင်္ဂီတို့ နှစ်ယောက်က ငယ်စဉ်ကတည်းက ပေါ
င်းသင်းခဲ့ကြသော-သူငယ်ချင်းအရင်းခေါက်ခေါက်များ ဖြစ်သဖြင့် တစ်
ဦးနှင့် တစ်ဦး စိတ်ဆိုးခြင်း၊ ရန်ဖြစ်ခြင်း ရှားပြီး တစ်ဦး၏ အနွံအတာကို
တစ်ဦးက သည်းခံတာများ သည် ။ အထူးသဖြင့် အရွယ်ရောက်လာသ
ည် နှင့် အမျှ မင်းမျိုးနွယ် ကူညီခိုင်းသမျှကို နန်းသိင်္ဂီ က ဆောင်ရွက်ပေး
နေရတာများ ။ ။ ဆိုခဲ့သည့် အတိုင်း မင်းမျိုးနွယ်က

လူရှုပ်လူပွေးလေးဖြစ်၍ ကောင်မလေးပေါင်းစုံနှင့် ထည်လဲတွဲတတ်သည်။ ။ မောင်နှမတမျှခင်မင်နေသူ နန်းသီဂီက အမြင်မတင့်၍ တည်တည်တံ့တံ့တွဲရန် တားမြစ်မိလျှင်လည်း ရယ်ကျဲကျဲနှင့် ...

"နင့်မှာ ရည်းစား မရှိလို့ မဟုတ်လား ။"

" နင်က မနာလိုဖြစ်နေတာလား ။"

စသည် ဖြင့် မခံချင်အောင် ပြန်ပြောတတ်သေးသည်။ ။

ယခုလည်း တစ်ဖက်ကျောင်းမှ ဟိုတလောက ပြောင်းလာသည့် ကျောင်းသူသစ်လေး-ရွှေအိမ်နန္ဒီနှင့် မိတ်ဆက်ခိုင်းပြန်ပြီ ။
(၉)တန်းကျောင်းသူ -သွန်းယုယနှင့် မိတ်ဆက်ခိုင်းခဲ့သည် မှာ ဘာမျှ မကြာလိုက်သေး... ချစ်သူတွေဖြစ်ပြီး နှစ်ရက်ပင် မခံ ။ မင်းမျိုး နွယ်က "အရပ်ပုလို့ "ဟူ၍ ဆင်ခြေပေးကာ အဆက်ဖြတ်သွားသည့် အကြောင်းကို သွန်းယုယက ရန်လာတွေ့ရင်း ပြောပြသဖြင့် နန်းသီဂီ သိခဲ့ရသည် ။ ခုတစ်ခါလည်း ဘယ်နှရက်ခံမလဲ မသိ ။ မည်သို့သော ဆင်ခြေဆင်လက်တွေ ပေးပြီး အဆက်ဖြတ်မလဲ ဆိုတာကို နန်းသီဂီ ရင်လေးလေးနှင့် တွေးရင်း...။

မည်သို့ပင် စိုးရိမ်ပူပန်စရာတွေ တွေးတောနေမိပါစေ... နေ့လယ် မုန့်စားကျောင်းဆင်းချိန်တွင် မင်းမျိုးနွယ် မှာ ထားသည့် အတိုင်း ရွှေအိမ်နန္ဒီကို ခေါ်ကာ မုန့်ဈေးတန်းဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့သည် ။

" ဟေ့...သီဂီ မလာစဖူး မုန့်ဈေးတန်းတွေဘာတွေ လာလို့ ပါလား ။ ဪ...သူငယ်ချင်းလည်း ပါတာပဲ ။ လာလေ...ထိုင်ဦး ။ ငါ့ချစ်သူငယ်ချင်းကြီးက မတွေ့တာကြာလို့ ပိုချောလာတယ် ။"

အလွန်အမင်းဖက်လဲတကင်းဖြစ်နေသော မင်းမျိုးနွယ်၏

အမှုအရာကြောင့် နန်းသိင်္ဂီပင် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားရသည်။ သရုပ်ဆောင် ကောင်းလိုက်ပုံများ ။ မနက်ကတင် တွေ့ဆုံပြီး အတင်းကာရော မိတ်ဆက်ခိုင်းခဲ့သူ-မင်းမျိုးနွယ်က ယခုများ တော့ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကွဲကွာနေခဲ့သည့် အလား ထင်မှတ်မှားရလောက်အောင်ကို သရုပ်ဆောင်တော်နေသည် ။ မိမိက အူကြောင်ကြောင် ရပ်နေမိတော့ မိသွက်လက်-ရွှေအိမ်နန္ဒီက ...

" နန်း...ဟိုမှာ နင့်သူငယ်ချင်း ခေါ်နေတယ်လေ ။ "

ဟု လောကွက်ချော်မှ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားသတိဝင်လာရ၏ ။

" အေးဟယ်...နင် ဘယ်တွေပျောက်နေတာလဲ ။ မတွေ့တာတောင် တစ်ပတ်လောက်ရှိတော့မယ် ။ "

လိမ်လည်တတ်သူ မဟုတ်၍ စကားလုံးတွေကို အသည်းအသန်စဉ်းစားရင်း ကြိုးစားပြောလိုက်သော စကားဖြစ်ပေမယ့် အပေါက်အလမ်းက မတည့် ။ အမှားအနည်းငယ်ပါသွားတာကြောင့် မင်းမျိုးနွယ်က မသိမသာမျက်စောင်းထိုးရင်း စကားကို ပြင်ပေးသည် ။

" တစ်လလောက် ရှိပြီလေဟာ ။ စက်တင်ဘာလတုန်းက ရပ်ကွက်အလှူခံကိစ္စနဲ့ ငါ နင်တို့ အိမ်ကို လာခဲ့သေးတယ်လေ ။ ရပ်ရေးရွာရေးဆို နင်လည်း သိတဲ့ အတိုင်းပဲ ။ ငါက ဝါသနာကို ပါတာ ။ အခုလည်း သိတင်းကျွတ်သက်ကြီးပူဇော်ပွဲအတွက် ပြေးလွှားနေရတာနဲ့ ကျောင်းတောင်မတက်နိုင်ဘူး ။ လွတ်သွားတဲ့ စာတွေကို နင့်ပဲ မေးရတော့မှာ ပဲ ။ ဪ...ဆောရီးနော် ။ ဟဲ့...နင့်သူငယ်ချင်း ပျင်းနေဦးမယ် ။ တစ်ခုခုမှာ ကြလေ ။ "

မင်းမျိုးနွယ်၏ စကားလုံးများကို လိုက်နားထောင်ရင်း မိမိများနားကြားမှားသလား-ဟု နန်းသိင်္ဂီတွေးတောနေမိစဉ် မင်းမျိုးနွယ်က ရွှေ

အိမ်နန္ဒီဘက်သို့ စွေကြည့်ပြီး အလိုက်တသိ ဆိုလိုက်သောကြောင့် သူမ
က...

"အာ...နေပါစေ ။ ရပါတယ် ။"

ဟု မခိုတရို့အမူအရာလေးနှင့် ငြင်းလိုက်သည် ။ ထိုအခါမှ မိမိ ငြိမ်
နေ၍ မရတော့မှန်း နန်းသီဂီ သဘောပေါက်သွားသည် ။

"ဪ...မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ် ။ မင်းမျိုး...ဒါက ငါ့သူငယ်ချင်းသ
စ်လေး ရွှေအိမ်နန္ဒီတဲ့ ။ ထ(၁)က ပြောင်းလာတာ မကြာသေးဘူး ။ နန္ဒီ
...ဒါက ငါ့ငယ်သူငယ်ချင်း မင်းမျိုးနွယ်တဲ့ ။ (C)ခန်းကလေ ။"

"ဟုတ်ကဲ့...တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ရှင် ။"

" ကျွန်တော်ရောပဲ ။ ခပ်ချောချောကျောင်းသူလေးတစ်ယောက်
ပြောင်းလာတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းကိုတော့ ကြားမိသား ။ ခုမှ ပဲ သေချာမြ
င်ဖူးတော့တယ် ။ သူတို့ ပြောတာ အမှန်ပဲကိုး ဟင်းဟင်း ။ ကဲ...ကျွန်
တော် ကော်ဖီမှာ လိုက်မယ်နော် ။"

ရွှေအိမ်နန္ဒီက အပြုံးမျက်နှာနှင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏ ။

(၃)

" ဒုန်း...ဒုန်း...ဒုန်း...ဒုန်း..."

ကျယ်လောင်ဆူညံသော တံခါးခေါက်သံများကြောင့် မင်းမျိုးနွယ် လန့်နိုးလာခဲ့သည်။ အိပ်မက်မက်နေရာမှ လန့်နိုးလာရ၍ လက်ရှိ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဇေယျာဝေဝေကြည့်ရင်း ကြောင်ငေးနေမိသေးသည်။ မိမိကိုယ်မိမိ အထက်တန်းကျောင်းသားဟု ထင်မှတ်မှားနေမိသေး။ ခဏကြာမှ ထိုင်းနိုင်ငံကို ရောက်ရှိနေတာပါလား-ဟု အသိဝင် လာပြီး အိပ်ရာပေါ်မှ ကမန်းကတန်း ထထိုင်လိုက်၏။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး အထက်တန်းကျောင်းသားဘဝကို အိပ်မက်ပြန်မက်နေမိပါလိမ့်ဟူ၍ လည်း တွေးတောလိုက်မိသည်။

" ဒုန်း...ဒိုင်း...အုန်း..."

တံခါးကို ထုရိုက်ဖွင့်နေသောအသံများကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် မင်းမျိုးနွယ် မျက်စိပိုကျယ်သွားရပြီ။ တံခါးအပြင်ဘက်ရှိလူများ သည် ကျားနက်ရဲအဖွဲ့သားများမှ လွဲ၍ အခြားမဖြစ်နိုင်။ မအိပ်ခင်က မိမိ သတိကြီးစွာဖြင့် တံခါးကို ဘီဒိုနှင့် ဖိပိတ်ထားခဲ့၍ သာ တော်တော့သည်။ မိမိ ဤတည်းခိုခန်းတွင် ရှိနေမှန်း မည်သို့ သိရှိသွားကြသလဲ မပြောတတ်။

မင်းမျိုးနွယ် ခုတင်ပေါ်မှ လူးလဲထကာ ပြတင်းပေါက်ရှိရာဆီသို့

ပြေးသွားလိုက်သည်။ ။ အချိန်က နံနက်(၃)နာရီခန့်သာ ရှိသေးသည်။ ။ မိမိ၏ အခန်းက တည်းခိုခန်း တတိယထပ်တွင် ဖြစ်နေ၍ အောက်သို့ ခုန်ချလျှင် ကျိုးပဲ့သွားနိုင်သည့် အတွက် ပြတင်းပေါက်တွင် ထွက်ရပ်ကာ ဘေးဘီကို အကဲခတ်ရင်း အကြံထုတ်ရတော့သည်။ ။

အချိန်မရတော့သဖြင့် ခပ်ကြာကြာစဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ပေါ်ပေါက်လာသည့် စိတ်ကူးဉာဏ်အတိုင်း ပြတင်းပေါက်ကို ကျော်တက်လိုက်ပြီး ခြေတစ်ပြားချစာမျှရှိသော အုတ်စွန်းလေးများကို နင်းကာ တစ်ဖက်အခန်းဆီသို့ ကူးသွားလိုက်၏။ ။

အရုဏ်ဦးလေက တဟူးဟူးတိုက်ခတ်နေ၍ မင်းမျိုးနွယ်၏ အင်္ကျီစသည် လေထဲတွင် တလွင့်လွင့်မြောပါလျက်ရှိသည်။ ။ အောက်ခြေသို့ ငုံ့ကြည့်မိသည့် အခါ မြေပြင်နှင့် အတော်ဝေးကွာနေတာကြောင့် ကြိုးတန်းလျှောက်သကဲ့သို့ ကုတ်ကပ်ကပ် လိမ်ဖယ်ဖယ်သွားနေရသော မိမိအဖြစ်ကို စဉ်းစားမိကာ ဖင်တအေးအေး ရင်တလုပ်လုပ်ဖြစ်နေရသည်။ ။ တစ်ဖက်ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ မရောက်ခင်အချိန်၌ မင်းမျိုးနွယ်၏ အခန်းတံခါး ဝုန်းခနဲပွင့်သွားသည့် အသံကို ကြားလိုက်ရ၏။ ။ နောက်တော့ ကျားနက်ရဲအဖွဲ့သား များ ၏ တဝုန်းဝုန်းတဒိုင်းဒိုင်းဆူညံသံများ...

သူတို့ တစ်တွေ မင်းမျိုးနွယ်ကို အခန်းထဲတွင် ရှာဖွေနေကြပြီ။ ။ အကယ်၍ ဤအုတ်ဘောင်လေးပေါ်၌ မင်းမျိုးနွယ် လမ်းလျှောက်ထွက်နေသည့် အကြောင်းသာ သူတို့ သိသွားကြလျှင် သေနတ်နှင့် လှမ်းပစ်ခတ်ကြလေမလား မပြောတတ်။ ။ စိတ်တို့က ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စရာတို့ ကို တွေးတောလျက်ရှိသော်လည်း ခန္ဓာကိုယ်ကမူ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်သည် ကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်လုပ် ဆောင်နေသဖြင့် တော်သေးသည် ဟု ဆိုရမည်။ ။ ကျားနက်ရဲတို့ မတွေ့မီတွင် မင်းမျိုးနွယ်သည် ဘေးချ

င်းကပ်လျက် တစ်ဖက်ခန်း၏ ပြတင်းပေါက်အောက်တည့်တည့်ရှိ အုတ်ပြားပေါ်သို့ ခြေချမိခဲ့ပြီ ။ ပြတင်းပေါက်ဖွင့်ထား၍ တော်ပါသေးသည် ။

မိမိ ဤအခန်းထဲ ဝင်သွားသည် ကို သူတို့ တွေ့မြင်သွား၍ မဖြစ်...။ သူတို့ တွေ့သွားလျှင် ဤအခန်းဆီသို့ ပြေးလာကြမည် မှာ အသေအချာ ။ ထိုအခါ မိမိ၏ အသက်နှင့် ခန္ဓာ တကွတပြားဖြစ်သွားရလိမ့်မည် မဟုတ်လား ။ စိုးရိမ်သောကစိတ်တွေက ရင်ထဲသို့ ပြည့်လျံတက်လာသဖြင့် မမို့တမီပြတင်းပေါက်ဘောင်ကို မင်းမျိုးနွယ် ခပ်လောလောလှမ်းဆွဲလိုက်မိ၏ ။

" အ ... အမေ့ ... !"

ခြေဖျားထောက်ကာ လှမ်းဆွဲလိုက်စဉ် ဟန်ချက်လွဲကာ အုတ်ဘောင်ပေါ်မှ ခြေနစ်ဖက်လုံး ချော်ကျသွားသည် ။ သို့ပေမဲ့ လက်တစ်ဖက်က ကံကောင်းထောက်မစွာဖြင့် ပြတင်းပေါက်ဘောင်ကို ဆွဲကိုင်မိသွား၍ သာတော်တော့၏ ။ မဟုတ်လျှင် ဝေးကွာလှသည့် -မြေပြင်ဆီသို့ တစ်ရှိန်ထိုး ပြုတ်ကျသွားရမည်သာ ။ သို့သော်လည်း လက်ရှိအခြေအနေက အဆင်ပြေလှသည် ချည်းတော့ မဟုတ် ။ လူက လေထဲတွင် တွဲလွဲ(တွဲလောင်း)ဖြစ်နေပြီ ။

" ဟာ...ကျေး...ကျေးဇူးပဲဗျာ ။ အဲ... Thank you ...Thank you..."

လေထဲတွင် တို့လို့ တွဲလောင်းဖြစ်နေစဉ် ခပ်ဟဟပွင့်နေသော ပြတင်းပေါက်မှ လက်တစ်ဖက်ထွက် လာပြီး မင်းမျိုးနွယ်၏ လွတ်နေသည့် - ကျန်လက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲတင်ပေးသည် ။ ပြုတ်ကျမလိုဖြစ်နေသည့် အခြေအနေမှ ကယ်တင်ခြင်းခံလိုက်ရသဖြင့် မင်းမျိုးနွယ်လည်း ကျေးဇူးတင်စကားဆိုရင်း အံ့အားသင့်သွားရ၏ ။

- သူက ဘယ်သူလဲ ။ ဘာလို့ များ မိမိကို တိတ်တဆိတ်ကူညီနေပါလိမ့် ။

သို့သော်လည်း စိတ်ထဲ၌ မယုံမရဲ...။ အကယ်၍ ကျားနက်ရဲအဖွဲ့ထဲမှ အပေါင်းအဖော်တစ်ဦးဖြစ်နေပါက ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ရန် အတွက် လက်နှေးနေ၍ မဖြစ်...။

သို့ပေမဲ့ မင်းမျိုးနွယ်၏ လက်တစ်ဖက်ကို ဖမ်းကိုင်လျက် ဆွဲတင်ပေးနေသော-လက်ဖဝါးလေးသည် သေးသွယ်လွန်းလှသောကြောင့် သီကီရင့်မာကြီး မဖြစ်နိုင်ဟု မင်းမျိုးနွယ် ယူဆမိသည် ။ လက်ကလေးက ဖောင်းဖောင်းအိအိ ဖြူဖြူသွယ်သွယ်လေးဖြစ်ပြီး ဒဏ်ရာတို့ ပြည့်နှက်လျက်ရှိကြောင်းကို လမ်းမီး ၊ တစ်ဖက်အခန်းမီးများ ၏ အလင်းရောက်အောက်၌ မှန်ဝါးဝါး ရှုမြင် လိုက်ရသည် ။

ဒဏ်ရာများက လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ဖြစ်၍ ထိုသူဟာ ကျားနက်ရဲအဖွဲ့သားများ ၏ နှိပ်စက်မှုအောက်မှ လွတ်မြောက်လာ သူတစ်ဦးလည်း ဖြစ်နိုင်သည် ။ နောက်ပြီး ကြောက်ရွံ့နေ၍ လား မပြောတတ်...အေးစက်နေသေး၏ ။ မ,ကျမ်းကျေသူပီပီ လက်တစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်မိရုံမျှဖြင့် မင်းမျိုးနွယ် သုံးသပ်လိုက်မိသည် က ထိုလက်ပိုင်ရှင်ဟာ လုံးဝဥသု မိန်းကလေးတစ်ဦးသာ ဖြစ်ရ မည် ။

လက်ကလေးသည် မင်းမျိုးနွယ်၏ လွတ်နေသည့် လက်တစ်ဖက် ပြတင်းပေါက်ဘောင်ကို ဆုပ်ကိုင်မိသွားအောင် ကူညီခဲ့ပြီးသည့် နောက်အခန်းတွင်းသို့ ပြန်လည်တိုးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားသည် ။ ထိုလက်ပိုင်ရှင်လေးဟာ မည်သူပါလိမ့်...။ မင်းမျိုးနွယ် သိချင်စိတ်ကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံးပင် မရိုးမရွဖြစ် လာပြီ ။ ပြတင်းပေါက်ဘောင်ကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် အမိအရဆုပ်ကိုင်ကာ တက်လာလိုက်ပြီး ပြတင်းပေါက်မှ တစ်ဆင့် အခ

န်းတွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့၏။

အခန်းသည် မှောင်မည်းလျက်ရှိသည်။ စောစောက မိန်းကလေးသည် မင်းမျိုးနွယ်အတွက် ရန်သူလား...မိတ်ဆွေလား... ဂဃနဏခွဲခြားသိသေးသောကြောင့် အတင်းကာရာ တိုးဝင်မသွားသေးဘဲ ပြတင်းပေါက်ဘေးတွင် ကျုံ့ကျုံ့လေးထိုင်ရင်း မြေခွေးတစ်ကောင်လို အခန်းထဲသို့ ချောင်းမြောင်းနေလိုက်သည်။ ။ ခဏအကြာ၌ တဝေါဝေါတအုန်းအုန်းခြေသံများ စွာ အခန်းရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်သွားသည်ကို ကြားလိုက်ရ၏။ ထိုခြေသံပိုင်ရှင်များ သည် ကျားနက်ရဲအဖွဲ့သားများမှ လွဲ၍ အခြားမဖြစ်နိုင်ချေ။ ကျားနက်ရဲများ ၏ ခြေသံများ ပျောက်ကွယ်တိတ်ဆိတ်သွားချိန်အထိ မင်းမျိုးနွယ် အသက်မရှုရဲသေးဘဲ နားစွင့်ကာ စောင့်ဆိုင်းနေ မိသည်။

တအုန်းအုန်းတဒုန်းဒုန်းခြေသံများ တစ်စ,တစ်စဝေးကွာသွားပြီးနောက် တည်းခိုခန်းကြီးသည် လည်း ပကတိပြန်လည် တိုးတိတ်သွားတော့၏။ ထိုအခါမှ ပဲ မင်းမျိုးနွယ် သက်ပြင်းတိုတစ်ချက်ကို ဟူးခနဲမှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး ပုန်းအောင်းနေရာမှ ထရပ် လိုက်သည်။

"ဟယ်လို...အခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်ယောက်ရှိနေပါသလား။"

မင်းမျိုးနွယ်က ထိုစကားကို မတိုးမကျယ်အသံနှင့် (ထိုင်း တရုတ် အင်္ဂလိပ်)ဘာသာစကားသုံးမျိုးဖြင့် တစ်လှည့်စီ လှမ်းအော်မေးလိုက်သော်လည်း ပြန်လည်ဖြေကြားသံမရှိ၍ ဒေါသထွက်သွားမိသည်။ ကယ်တုန်းကဖြင့် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ကယ်တင်ပြီး ယခုကျမှ ရှောင်ပုန်းနေခြင်းက ဘာသဘောလဲ။ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ။ မင်းမျိုးနွယ်ကို လူဆိုးသူခိုးဟု သတ်မှတ်လျှင်လည်း နဂိုကတည်းက မကယ်တင်ပါနှင့် လား။

စိတ်တိုတိုနှင့် ဟိုဟိုသည် သည် လျှောက်တွေးရင်း အမှောင်ထဲ၌

စမ်းတဝါးဝါးလမ်းလျှောက်လာမိစဉ် ...

" အု...အမလေး..."

တစ်စုံတစ်ရာနှင့် ဝင်တိုက်မိလေသည် ။ အရှိန်မပါ၍ နာကျင်မှုမရှိ သော်လည်း နဂိုက ထိတ်လန့်နေသည့် အရှိန်ကြောင့် မင်းမျိုးနွယ် ယော င်ယမ်းကာ အော်ဟစ်လိုက်မိသည် ။ ချက်ချင်းပင် မိမိ ဝင်တိုက်မိသည် က အရာဝတ္ထုမဟုတ်ဘဲ လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေကြောင်း သိလိုက်ရ၏ ။

သိလိုက်ရသည့် အချိန်တွင် ကိုယ်ရှိန်ကို သတ်မရတော့သဖြင့် ထိုသူ ၏ အပေါ်သို့ မင်းမျိုးနွယ် ယိုင်ကျကာ နှစ်ယောက်သား ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လဲကျသွားခဲ့သည် ။ အထိအတွေ့ကြောင့် ထိုသူမှာ မိန်းကလေးတစ်ဦးဖြစ်မှန်း ချက်ချင်းသိလိုက်သည် ။

" ဟာ...ဆောရီး...ဆောရီးဗျာ ။ မှောင်မည်းနေတော့ ကျွန်တော်လည်း ဘာမှ မမြင်ရလို့ ခုလိုဖြစ်သွားတာပါ ။ တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ... တောင်းပန်ပါတယ် ။ ဘယ်လိုမှ မအောက်မေ့ပါနဲ့ ။ "

မင်းမျိုးနွယ်က သူမအပေါ် ဖက်လျက်လဲကျသွားရာမှ အလူးအလဲထ ထိုင်ကာ သူမ၏ လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း အသည်းအသန် တောင်းပန်မိ၏ ။ သူမ၏ လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ထားရခြင်းမှာ သူမ ထွက်ပြေးသွားမည်ကို စိုးရိမ်သောကြောင့် ဖြစ်သည် ။ သူမဟာ မည်သူ မည်ဝါဆိုတာကို မင်းမျိုးနွယ် သိချင်မိ၏ ။

သူမက လက်ပြတ်အင်္ကျီဝတ်ဆင်ထားသဖြင့် သူမ၏ လက်မောင်းအိုးလေးကို ကြားခံသားမပါဘဲ မင်းမျိုးနွယ် ထိတွေ့ ကိုင်တွယ်ထားရသည် ။ သူမ၏ အသားအရည်သည် ချောမွေ့နူးညံ့နေသည် ။ သူမ၏ လက်မောင်းသည် ယခုခေတ်မိန်းကလေးများကဲ့သို့ ပိန်သွယ်သွယ် သေးကွေးကွေး မဟုတ်ဘဲ ဆင်နာမောင်းကဲ့သို့ (မင်းမျိုးနွယ် ဆုပ်

ကိုင်ထားမိသော)အရင်းနေရာတွင် အနည်းငယ် တုတ်သည် ။
စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း လက်မောင်းလေးတစ်ဖက်ကို ဖမ်းဆုပ်မိရုံမျှဖြင့် ဤ
သို့ သုံးသပ်နိုင်သည် မှာ မင်းမျိုး နွယ်၏ မ,ကျမ်းကြေလည်မှုစွမ်းရည်ပ
င်တည်း ။

သို့သော် မင်းမျိုးနွယ် ဆုပ်ကိုင်ထားမိသောနေရာတွင် စိုစိစိပျစ်ချဲ့ချဲ့
အရာတို့ နှင့် အတူ အက်ကွဲကြောင်းတစ်ခုကို ဖိစမ်းမိ တာကြောင့် သူမ
၏ လက်မောင်း၌ ဒဏ်ရာကြီးကြီးမားမားရရှိထားပြီဟု မင်းမျိုးနွယ် သိ
လိုက်သည် ။ ထိုသို့ သိရှိသည် မှာ လည်း မင်းမျိုးနွယ်ကိုယ်တိုင်
ဒဏ်ရာကြီးကြီးမားမား မကြာခဏရတတ်သဖြင့် ယခုလို
ဝေဖန်နိုင်ခြင်း ဖြစ်၏ ။

" ဟိတ်...မပြေးနဲ့ လေ ။ မင်း အင်္ဂလိပ်လို နားမလည်ဘူးလား ။
ငါက မင်းကို အန္တရာယ်ပြုမယ့်သူ မဟုတ်ပါဘူး။"

ဟိုဟိုသည် သည် စဉ်းစားနေမိခိုက် မိန်းကလေး၏ လက်မောင်းသ
ည် မင်းမျိုးနွယ်၏ လက်ထဲမှ လွတ်ထွက်သွားသည် ။ မင်းမျိုးနွယ် ချော
လေဟာနယ်ကိုသာ ဆုပ်ကိုင်ထားမိပြီ ။

ဖမ်းဆုပ်ထားသော-မင်းမျိုးနွယ်၏ လက်တွင်းမှ ထိုမိန်းကလေး မ
ည်သို့ရုန်းထွက်လိုက်သည် မသိ...။ ရုန်းရင်းကန်ရင်း လွတ်ထွက်သွားခြ
င်းမျိုးလည်း မဟုတ် ။ ဖျတ်ခနဲ ပျောက်ကွယ်သွားသည့် ပုံစံမျိုး ။ အော်
ဟစ်ခေါ်ငင်နေသော်လည်း တဖြည်းဖြည်း ဝေးသွားသောခြေသံမှ လွဲ၍
ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မှောင်အတိ ။ နောက်တော့ ခြေသံလုံးလုံးပျောက်ကွယ်
သွားသည် ။ တစ်ခန်းလုံး ပြန်လည်တိတ်ဆိတ်သွားသည် ။ မင်းမျိုးနွယ်
လည်း တော်တော်စိတ်အိုက်သွားရ၏ ။

ထိုင်နေရာမှ ထရပ်လိုက်ကာ နံရံမှ မီးခလုတ်ကို လိုက်စမ်းသည် ။

တစ်ခန်းနှင့် တစ်ခန်း ဖွဲ့စည်းပုံချင်း အတူတူပဲမို့ မီးခလုတ် ရှိမည့် နေရာ
ကို မင်းမျိုးနွယ် မှန်းဆ၍ ရသည် ။ တစ်မိနစ်၏ ထက်ဝက်မျှသော-စက္က
န့်ပိုင်းအချိန်လေးအတွင်း မင်းမျိုးနွယ် မီးခလုတ်တစ်ခုကို ထိစမ်းမိသည်
။ လျင်လျင်မြန်မြန် ဖွင့်နှိပ်လိုက်၏ ။

" ချက်..."

" ဟာ..."

မီးလင်းလာသည့် အခါ မင်းမျိုးနွယ် လုံးဝမျှော်လင့်မထားသော အ
ရာတချို့ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည် ။

မင်းမျိုးနွယ် ရောက်ရှိနေသည့် အခန်းမှာ လုံးဝကန့်မထားသော
ဟောခန်းကျယ်ကြီးထဲတွင် ဖြစ်သည် ။ အသုံးမပြုတော့သော -ပစ္စည်း
ဟောင်းတချို့ကို ဟိုနေရာသည် နေရာတို့ ၌ စုပုံထားသောကြောင့် စတို
ခန်းဖြစ်လိမ့်မည်ဟု မင်းမျိုးနွယ် တွေးမိသည် ။ ထိုပစ္စည်းဟောင်း အန
ည်းအကျဉ်းမှ လွဲ၍ တစ်ခန်းလုံး ပုန်းစရာနေရာ ဗလာနတ္ထိ...ပြောင်ရှင်း
လျက်သား ဖြစ်၏ ။ ဤသို့ဆိုလျှင် စောစောကမိန်းကလေးသည် မည်သ
ည့် နေရာကို ပြေးထွက်သွားပါသနည်း...။
